

Arrest

nr. 228 303 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een wettelijke samenwoning met mevrouw V. A., die de Belgische nationaliteit bezit.

De verzoeker wordt op 19 november 2016 in het bezit gesteld van de gevraagde verblijfskaart, het betreft een F-kaart die geldig is tot 4 november 2021.

Op 27 november 2017 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw V. A. eenzijdig stopgezet.

Op 25 april 2019 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd ingetrokken bij beslissing van 3 mei 2019.

Op 3 mei 2019 treft de gemachtigde een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 9 mei 2019 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): S. A.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) DE PANNE

ALIASEN: D. S., °09.01.1982.

A. K., °09.01.1982

A. K., °23.10.1994

A. K., °23.10.1991

A. K., °23.02.1982

A. K., °23.10.1982

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van de Belgische A., V. E. M. (RR: ...) met wie hij op 02.05.2016 een wettelijke samenwoning afsloot, en na indiening van een bijlage 19ter op diezelfde dag. Betrokkene kreeg vervolgens de F-kaart op 09.11.2016.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de wettelijke samenwoning stopgezet op 27.11.2017. Betrokkene staat eveneens als alleenstaande in het Rijksregister. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd meneer op 19.04.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. De brief die daartoe opriep werd diezelfde dag nog aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

- Attest inburgering dd. 09.09.2016 waaruit blijkt dat betrokkene de cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd en Nederlandse lessen niveau A1 en A2.

- Aanslagbiljet dd. 17.10.2018 op naam van betrokkene

- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij BPost met ingang op 06.02.2017 en bijbehorende gepresteerde uren en loonfiches voor maart – juni 2018, december 2018 – april 2019; individuele rekening 2018 van diezelfde tewerkstelling bij BPost – NV SA, aanvraag vakbondspremie voor referentiejaar 2018 op naam van betrokkene en bijbehorend schrijven dd. 18.03.2019; brief BPost dd. 07.09.2018 m.b.t. hernieuwing persoonlijke documenten, financiële balans postbode dd. 23.05.2017; brief dd. 23.04.2018 m.b.t. NRB 2017
- Brief dd. 28.03.2019 van Atradius met betrekking tot het afsluiten van een rekening bij BPost op datum van 26.03.2019.
- Documenten mutualiteit met betrekking tot een aangifte arbeidsongeval dat zou gebeurd zijn op 7.03.2018, bijbehorend medisch attest en formulier dat betrokkene het niet eens is met de beslissing van de mutualiteit hieromtrent en een beroepsprocedure wenst op te starten.
- Uitnodiging medisch onderzoek dd. 31.01.2018 voor periodieke gezondheidsbeoordeling en bijbehorende vragenlijst uitreikers bpost dd. 25.03.2018
- Loonfiche december 2018 op naam van een derde
- Uitlezing F-kaart dd. 06.12.2018
- Twee mails met gelijkaardige inhoud van mevr. VA. Betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De zaken die mevrouw bovendien verklaart, stemmen niet overeen met wat uit betrokkenes dossier blijkt. Er is inderdaad wel degelijk een aanvraag tot wettelijke samenwoning geweest dewelke werd geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep, zij waren klaarblijkelijk akkoord met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten. Dat er onophoudelijk contact zou geweest zijn, daar wordt niets van voorgelegd. Dat dit bovendien zou moeten wijzen op een onophoudelijke relatie sinds 2012, kan geenszins gesteld worden. Betrokkene sloot immers nog in 2016 een wettelijke samenwoning af met een andere vrouw, op basis waarvan hij vervolgens het verblijfsrecht heeft verkregen.
- Brief dd. 11.04.2019 van de politie van Oostende met betrekking tot een gemotoriseerd voertuig waar betrokkene eigenaar van blijkt te zijn dat geruime tijd onbeheerd op de openbare weg staat.

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene sloot op 02.05.2016 een wettelijke samenwoning af met referentiepersoon. Deze wettelijke samenwoning werd reeds stopgezet op 27.11.2017. Er is heden dus geenszins sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning waarvan minstens één in het Rijk. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, hieromtrent legt betrokkene niets voor noch blijkt iets in die aard uit het dossier. Daarom dat art. 42 quater, §4, 4° dan ook niet van toepassing lijkt te zijn op deze situatie.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Er werd evenwel stukken voorgelegd met betrekking tot arbeidsongeval dat zou gebeurd zijn op 7.03.2018. Het arbeidsongeval is een gevolg van de tewerkstelling. Er werd niets voorgelegd dat betrokkene heden nog last zou hebben ten gevolge van het ongeval. Het louter overkomen van een arbeidsongeval is eveneens geen bewijs van sociale of culturele integratie. Bovendien verklaart betrokkene in de medische vragenlijst dd. 25.03.2018 – en dus daterende van na het arbeidsongeval – dat hij in goede gezondheid verkeert. Dit wordt ook gestaafd door het medisch verslag in het dossier dd. 19.04.2019. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en

kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 02.05.2016, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene verblijft sinds 2010 in illegaliteit en onder verschillende aliases in het Rijk. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Bovendien heeft hij in de periode dat hij illegaal in het Rijk verbleef, verschillende veroordelingen opgelopen. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat uit de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging enige sociale of culturele integratie zou moeten blijken dat het nemen van deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene zelf een attest inburgering dd. 09.09.2016 voor, een brief van de politie met betrekking tot brommer waar hij eigenaar van is, en een brief van Atradius met betrekking tot het afsluiten van een rekening bij BPost. Voor wat de inburgering betreft, dient opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook het louter gehad hebben van een bankrekening bij B-Post toont niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Het hebben van een bankrekening hangt vaak ook samen met tewerkstelling; de verworven inkomsten worden op een rekening gestort. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Het bezitten van een voertuig is dat evenmin. Het is dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden – 28 jaar verbleven, tegenover slechts 9 jaar in België. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Hij blijkt heden wel onder één dak te wonen met een Belgische vrouw, mevr. VA. M.. Echter blijkt er geen verwantschap uit het Rijksregister. De vrouw beweert wel reeds geruime tijd een relatie te onderhouden met betrokkene, echter dient deze verklaring als een verklaring op eer beschouwd te worden waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De zaken die mevrouw immers verklaart, stemmen niet overeen met wat uit betrokkenes dossier blijkt. Er is inderdaad wel degelijk een aanvraag tot wettelijke samenwoning geweest dewelke werd geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep, zij waren klaarblijkelijk akkoord met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten. Dat er onophoudelijk contact zou geweest zijn, daar wordt niets van voorgelegd. Dat dit bovendien zou moeten wijzen op een onophoudelijke relatie sinds 2012, kan geenszins gesteld worden. Betrokkene sloot immers nog in 2016 een wettelijke samenwoning af met een andere vrouw, op basis waarvan hij vervolgens het verblijfsrecht heeft verkregen. De loutere loonfiche op haar naam toont in elk geval ook niet aan dat er sprake zou zijn van enige relatie tussen beiden.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)"

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker brengt het volgende middel naar voor:

“Eerst en enig middel:

Kennelijke appreciatiefout en schendingen van:

- artikelen 40bis, 40ter, 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen
- artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen
- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte).

A. IN RECHT

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

[...]

2° de partner; die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimum leeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

j) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 40ter §2 van die wet bepaalt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag 'betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt overeen ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]

Betreffende de intrekking van dit recht, op verblijf bepaalt het artikel 42quater van de vreemdelingenwet dat:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is:

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk, en dit zolang als het nodig is:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt; of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Op basis van de formele motiveringsplicht, van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist., pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Een miskennis van de bewijskracht en draagwijdte van een akte, en de schending van artikelen 1319, 1320 en 1322 BW, kunnen voortvloeien uit de toewijzing van een bewering aan een akte die deze bewering niet inhoudt (RvS nr 213.233 van 12 mei 2011).

B. IN CASU

► Eerst onderdeel: schending van het artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet

De bestreden beslissing, stelt dat de tewerkstelling van de eiser een positief element is maar niet afdoend om een beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht niet te nemen. Verwerende partij verwijst naar paragraaf 4 van het artikel 42quater van de vreemdelingenwet en stelt dat dit element enkel in overweging kan genomen zijn indien één van de andere voorwaarden van die paragraaf 4 (1° tot 4°) voldaan is.

Terwijl

Artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen, vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand; gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (wij onderstrepen).

Uit deze bepaling, komt het uit dat de verwerende partij de mogelijkheid ("kan") en niet de verplichting ("moet") heeft om aan het recht op verblijf een einde te maken.

De minister of zijn gemachtigde beschikt bijgevolg op een zeker appreciatiemarge om toepassing te maken van die bepaling. Het feit dat het partnerschap tussen de eiser en Mevrouw A. beëindigd werd moet bijgevolg niet perse leiden tot een einde te maken aan het verblijfsrecht.

De paragraaf vier van het artikel 42quater houdt verschillende uitzonderingen in, waarin de verwerende partij ziet haar appreciatiemarge beperkt en stelt dat de paragraaf 1 niet van toepassing is. Bijgevolg, indien de cumulatieve voorwaarden van het artikel 42quater, §4, 1° tot 4 en 5° vervuld zijn, mag de verwerende partij, zonder appreciatiemarge, het verblijfsrecht niet in te trekken.

Dit maakt geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij kan, in toepassing van haar appreciatiemarge voortvloeiend uit artikel 42quater, §1, al. 1 en 3, beslissen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht, ondanks de scheiding tussen de twee partners.

Door te beschouwen dat de professionele en economische integratie door een tewerkstelling geen element waarmee de verwerende partij kan rekening houden in toepassing van het artikel 42quater, §1, al. 1. en 3, beperkt de verwerende partij het toepassingsgebied van haar appreciatiemarge en miskent de verwerende partij de draagwijdte van die bepaling.

De bestreden beslissing is niet correct in recht gemotiveerd. De verwerende partij heeft bijgevolg zijn motiveringsplicht en het artikel 42quater, §1 geschonden.

► *Tweede onderdeel: schending van het artikel 42quater, §1, al. 3 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht*

De bestreden beslissing; stelt dat de tewerkstelling van de eiser een positief element is maar niet afdoend om een beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht niet te nemen. Verwerende partij verwijst naar paalgraaf 4 van het artikel 42quater van de vreemdelingenwet en stelt dat dit element enkel in overweging kan genomen zijn indien één van de andere voorwaarden van die paragraaf 4 (1° tot 4°) voldaan is.

Verwerende partij stelt verder in haar beslissing dat een "job geen afdoende bewijs van integratie [is] in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig beslaan te leiden".

Betreffende de integratie, stelt de verwerende partij dat "voor wat de inburgering betreft, dient opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven".

Terwijl

Artikel 42quater, §1, al. 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (wij onderstrepen).

De Belgische wetgever heeft voorzien dat de economische, sociale en culturele integratie, een element waarmee de verwerende partij rekening moet houden bij het beoordelen van de opportuniteit om een verblijfsrecht in te trekken.

De wetgever heeft bijgevolg uitdrukkelijk beschouwen dat deze elementen "in de weg kunnen staan" om een verblijfsrecht in te trekken. De wetgever maakt geen verschil of deze elementen wettelijk verplicht zijn of voorwaarde is om menswaardig te bestaan.

Door deze elementen niet in overweging te nemen, miskent de verwerende partij de draagwijdte van het artikel 42quater, §1, 3° van de vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij ermee moet rekening houden.

► *Derde onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM en de draagwijdte van een geschreven akte*

De bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat:

- Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Hij blijkt heden wel onder één dak te wonen met een Belgische vrouw, mevr. VA. M.. Echter blijkt er geen verwantschap uit het Rijksregister. De vrouw beweert wel reeds geruime tijd een relatie te onderhouden met betrokkene, echter dient deze verklaring als een verklaring op eer beschouwd te worden waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De zaken die mevrouw immers verklaart, stemmen niet overeen met wat uit betrokkenes dossier blijkt. Er is inderdaad wel degelijk een aanvraag tot wettelijke samenwoning geweest dewelke werd geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep, zij waren klaarblijkelijk akkoord met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten. Dat er onophoudelijk contact zou geweest zijn, daar wordt niets van voorgelegd. Dat dit bovendien zou moeten wijzen op een onophoudelijke relatie sinds 2012, kan geenszins gesteld worden. Betrokkene sloot immers nog in 2016 een wettelijke samenwoning af met een andere vrouw, op basis waarvan hij vervolgens het verblijfsrecht heeft verkregen. De loutere loonfiche op haar naam toont in elk geval ook niet aan dat er sprake zou zijn van enige relatie tussen beiden.

Terwijl

Uit het getuigschrift opgesteld door Mevrouw VA., komt het uit dat de eiser en haar een liefdesrelatie sinds 2014 hebben (en niet 2012...) en hebben een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend.

Het komt niet uit de mail van Mevrouw VA. noch door enig ander stuk dat de eiser en zijn partner "klaarblijkelijk akkoord [waren] met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten". In tegenstelling, bevestigt Mevrouw de eerlijkheid van de relatie en legt uit waarom geen beroep aangetekend werd, dit is dat hun relatie die beslissing van de burgerlijke stand niet overleefde.

Betrokkenen bleven in contact en namen hun relatie terug al 2017.

Het komt uit stukken van het administratieve dossier dat de eiser en Mevrouw VA. sinds ten minst begin 2019 samenwonen en dat die samenwoning dateert van voor de aanhouding, teruggedrijving en intrekking van het verblijfsrecht, dwz in illo tempore non suspecto.

Er zijn bijgevolg geen elementen die de bewering van de verwerende partij staven dat de getuigenis van Mevrouw VA. een gesolliciteerd karakter heeft.

Door te beweren dat die getuigschrift zou melden dat Mevrouw VA. en de eiser een "onophoudelijke relatie sinds 2012" zou hebben, wat tegenstrijdig met elementen van het administratieve dossier zou zijn, miskent bijgevolg de verwerende partij de draagwijdte van dit getuigschrift.

Bovendien, door het familieleven tussen Mevrouw VA. en de eiser niet in overweging te nemen, terwijl het bestaan van een familieleven gestaafd is door stukken die de samenwoning bevestigen, schendt, de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in een punt A. onder meer de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet citeert en dat hij vervolgens in drie afzonderlijke middelenonderdelen een toelichting naar voor brengt omtrent de tevens aangevoerde schending van de (formele) motiveringsplicht, van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (de miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte). De

verzoeker verzuimt echter om concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht zou schenden.

Het enig middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.2. In een eerste middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoeker verwijst tevens naar artikel 42quater, §4 waarin het volgende is bepaald:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet geeft de gemachtigde inderdaad de mogelijkheid en niet de verplichting om een einde te stellen aan het recht op verblijf omwille van de stopzetting van het

partnerschap. Dat het om een mogelijkheid gaat blijkt duidelijk uit de bewoording dat de gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde “kan” stellen aan het verblijfsrecht. De verzoeker kan eveneens worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde niet over een beoordelingsbevoegdheid beschikt indien is voldaan aan de cumulatieve uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet. In voorkomend geval kan geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht.

Dat de gemachtigde het verblijfsrecht “kan” maar niet “moet” beëindigen, neemt echter niet weg dat artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet hem wel de bevoegdheid verleent om - binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht - een einde te stellen aan het recht op verblijf van een familielid die niet langer is verbonden door een geregistreerd partnerschap met de burger van de Unie in functie waarvan het verblijfsrecht werd verkregen (*quod in casu*). Dat artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, voorziet dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden “met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” houdt enkel in dat deze elementen in rekening moeten worden genomen. Er is echter niet bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde zijn appreciatiemarge en de draagwijdte van artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet miskent “door te beschouwen dat de professionele en economische integratie door een tewerkstelling geen element (is) waarmee de verwerende partij rekening kan houden in toepassing van artikel 42quater, §1, al. 1 en 3”.

Dit betoog berust echter op een foutieve, minstens onvolledige, lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft immers als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Er werd evenwel stukken voorgelegd met betrekking tot arbeidsongeval dat zou gebeurd zijn op 7.03.2018. Het arbeidsongeval is een gevolg van de tewerkstelling. Er werd niets voorgelegd dat betrokkene heden nog last zou hebben ten gevolge van het ongeval. Het louter overkomen van een arbeidsongeval is eveneens geen bewijs van sociale of culturele integratie. Bovendien verklaart betrokkene in de medische vragenlijst dd. 25.03.2018 – en dus daterende van na het arbeidsongeval – dat hij in goede gezondheid verkeert. Dit wordt ook gestaafd door het medisch verslag in het dossier dd. 19.04.2019. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 02.05.2016, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene verblijft sinds 2010 in illegaliteit en onder verschillende aliases in het Rijk. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Bovendien heeft hij in de periode dat hij illegaal in het Rijk verbleef, verschillende veroordelingen opgelopen. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat uit de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging enige sociale of culturele integratie zou moeten blijken dat het nemen van deze

beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene zelf een attest inburgering dd. 09.09.2016 voor, een brief van de politie met betrekking tot brommer waar hij eigenaar van is, en een brief van Atradius met betrekking tot het afsluiten van een rekening bij BPost. Voor wat de inburgering betreft, dient opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook het louter gehad hebben van een bankrekening bij B-Post toont niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Het hebben van een bankrekening hangt vaak ook samen met tewerkstelling; de verworven inkomsten worden op een rekening gestort. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Het bezitten van een voertuig is dat evenmin. Het is dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden – 28 jaar verbleven, tegenover slechts 9 jaar in België. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Hij blijkt heden wel onder één dak te wonen met een Belgische vrouw, mevr. VA. M.. Echter blijkt er geen verwantschap uit het Rijksregister. De vrouw beweert wel reeds geruime tijd een relatie te onderhouden met betrokkene, echter dient deze verklaring als een verklaring op eer beschouwd te worden waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De zaken die mevrouw immers verklaart, stemmen niet overeen met wat uit betrokkenes dossier blijkt. Er is inderdaad wel degelijk een aanvraag tot wettelijke samenwoning geweest dewelke werd geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep, zij waren klaarblijkelijk akkoord met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten. Dat er onophoudelijk contact zou geweest zijn, daar wordt niets van voorgelegd. Dat dit bovendien zou moeten wijzen op een onophoudelijke relatie sinds 2012, kan geenszins gesteld worden. Betrokkene sloot immers nog in 2016 een wettelijke samenwoning af met een andere vrouw, op basis waarvan hij vervolgens het verblijfsrecht heeft verkregen. De loutere loonfiche op haar naam toont in elk geval ook niet aan dat er sprake zou zijn van enige relatie tussen beiden.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De gemachtigde heeft zodoende wel degelijk aanvaard dat verzoekers tewerkstelling een element is waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft de voorgelegde stukken in verband met deze tewerkstelling immers concreet beoordeeld waar hij stelt dat “dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld”, dat “betrokkene op economisch actieve leeftijd (is) en zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken (kan) aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan” en dat de verzoeker “ook nog voldoende jong is om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten”. De verzoeker betwist deze concrete motieven niet en hij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing op dit punt niet correct zou hebben gemotiveerd.

De verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet). Een kennelijke appreciatiefout is evenmin aangetoond.

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

3.3. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

In het eerste middenonderdeel werden de relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, §1 en §4, van de vreemdelingenwet reeds geciteerd. De Raad verwijst naar hetgeen hoger werd gesteld. Hieruit komt naar voor dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de uitzonderingsgevallen zoals bepaald in artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet en de bepaling van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde, bij het nemen van een beëindigingsbeslissing, rekening dient te houden met de in deze bepaling opgesomde humanitaire elementen. Waar de uitzonderingsbepalingen van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet de gemachtigde geen beoordelingsbevoegdheid meer geven indien is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden en de gemachtigde in voorkomend geval dus geen beëindigingsbeslissing kan treffen, geeft artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet de gemachtigde een ruime beoordelingsbevoegdheid om na te gaan of er al dan niet aanvaardbare humanitaire omstandigheden zijn die kunnen verantwoorden dat het verblijfsrecht behouden kan worden. Het is dus aan de gemachtigde om te beslissen, op grond van de elementen die terzake worden aangereikt, of de specifieke familiale, sociale en culturele situatie van de betrokken vreemdeling, diens gezondheidstoestand, leeftijd of de duur van zijn verblijf in België van die aard is dat het inhumain zou zijn om een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

In casu heeft de gemachtigde omtrent verzoekers economische situatie en zijn integratie als volgt gemotiveerd:

“Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Er werd evenwel stukken voorgelegd met betrekking tot arbeidsongeval dat zou gebeurd zijn op 7.03.2018. Het arbeidsongeval is een gevolg van de tewerkstelling. Er werd niets voorgelegd dat betrokkene heden nog last zou hebben ten gevolge van het ongeval. Het louter overkomen van een arbeidsongeval is eveneens geen bewijs van sociale of culturele integratie. Bovendien verklaart betrokkene in de medische vragenlijst dd. 25.03.2018 – en dus daterende van na het arbeidsongeval – dat hij in goede gezondheid verkeert. Dit wordt ook gestaafd door het medisch verslag in het dossier dd. 19.04.2019. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 02.05.2016, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene verblijft sinds 2010 in illegaliteit en onder verschillende aliansen in het Rijk. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Bovendien heeft hij in de periode dat hij illegaal in het Rijk verbleef, verschillende veroordelingen opgelopen. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat uit de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging enige sociale of culturele integratie zou moeten blijken dat het nemen van deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene zelf een attest inburgering dd. 09.09.2016 voor, een brief van de politie met betrekking tot brommer waar hij eigenaar van is, en een brief van Atradius met betrekking tot het afsluiten van een rekening bij BPost. Voor wat de inburgering betreft, dient opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook het louter gehad hebben van een bankrekening bij B-Post toont niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Het hebben van een bankrekening hangt vaak ook samen met tewerkstelling; de verworven inkomsten worden op een rekening gestort. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Het bezitten van een voertuig is dat evenmin. Het is dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden – 28 jaar verbleven, tegenover slechts 9 jaar in België. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie

met referentiepersoon beëindigd is en de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Hij blijkt heden wel onder één dak te wonen met een Belgische vrouw, mevr. V. M.. Echter blijkt er geen verwantschap uit het Rijksregister. De vrouw beweert wel reeds geruime tijd een relatie te onderhouden met betrokkene, echter dient deze verklaring als een verklaring op eer beschouwd te worden waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De zaken die mevrouw immers verklaart, stemmen niet overeen met wat uit betrokkenes dossier blijkt. Er is inderdaad wel degelijk een aanvraag tot wettelijke samenwoning geweest dewelke werd geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep, zij waren klaarblijkelijk akkoord met wat het parket en de burgerlijke stand beslisten. Dat er onophoudelijk contact zou geweest zijn, daar wordt niets van voorgelegd. Dat dit bovendien zou moeten wijzen op een onophoudelijke relatie sinds 2012, kan geenszins gesteld worden. Betrokkene sloot immers nog in 2016 een wettelijke samenwoning af met een andere vrouw, op basis waarvan hij vervolgens het verblijfsrecht heeft verkregen. De loutere loonfiche op haar naam toont in elk geval ook niet aan dat er sprake zou zijn van enige relatie tussen beiden.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk de economische en maatschappelijke integratie van de verzoeker in rekening heeft genomen en dat hij op een concreet gemotiveerde wijze tot het besluit is gekomen dat het niet blijkt dat de verzoeker op een dermate bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Wat verzoekers tewerkstelling betreft, beperkt de gemachtigde zich niet tot de loutere stelling dat het hebben van een job een voorwaarde is om een min of meer menswaardig leven te leiden. Bij de bespreking van het eerste middelenonderdeel werden de overige motieven aangaande verzoekers tewerkstelling uiteengezet. Ook in het tweede middelenonderdeel brengt de verzoeker tegen deze andere motieven geen concrete kritiek naar voor.

Bijgevolg wordt ook in het tweede middelenonderdeel geen kennelijke appreciatiefout noch een schending aangetoond van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet).

3.4. In een derde en laatste middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van “de draagwijdte van een geschreven akte”.

Wat de aangevoerde schending van “de draagwijdte van een geschreven akte” (cf. artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek) betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker niet ernstig kan doen uitschijnen als zou er door mevrouw M. V. een “getuigschrift” zijn opgesteld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het om twee e-mailberichten van 26 april 2019 gaat. De e-mailberichten zijn niet (elektronisch dan wel schriftelijk) ondertekend door mevrouw M. V. en zij zijn bovendien afkomstig van een e-mailadres dat niet eenduidig aan mevrouw M. V. kan worden toegeschreven. Het gaat immers om een e-mailadres van ‘gmail’, zonder enige persoonsnaam maar met eigen gekozen, algemene termen als ‘night’. Dergelijke e-mailberichten, die niet ondertekend zijn en waarvan de afzender onmogelijk kan worden geïdentificeerd, maken geen “akten” uit in de zin van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van “de draagwijdte van een geschreven akte” of van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad merkt voor het overige op dat het, gelet op de stukken van het administratief dossier, geenszins kennelijk onredelijk is om de bedoelde e-mailberichten als een verklaring op eer te beschouwen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De Raad wijst er op dat deze e-

mailberichten pas werden verzonden daags nadat de gemachtigde voor de eerste maal aan de verzoeker een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf had betekend. Deze beslissing werd later ingetrokken, doch dit neemt niet weg dat het geenszins blijkt, wel integendeel, dat mevrouw M. V. haar e-mails zou hebben verzonden in *tempore non suspecto*. Voor het overige blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel dat mevrouw V. en de verzoeker sinds enkele maanden voor het treffen van de bestreden beslissing op hetzelfde adres verbleven, maar zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing pertinent opmerkt blijkt uit de gegevens van het rijksregister niet dat er een verwantschapsband bestond tussen de verzoeker en mevrouw M. V. Het spreekt voor zich dat het louter onder één dak wonen, nog niet aantoonde dat er ook sprake is van een (duurzame) liefdesrelatie tussen personen. Zo kunnen ook vrienden of collega's beslissen om eenzelfde huis te delen om de kosten van het levensonderhoud te drukken.

De loutere bewering, per mail en op een niet onverdacht tijdstip, van mevrouw M. V. dat er sinds 2017 opnieuw sprake is van een liefdesrelatie, volstaat niet als bewijs van een actuele liefdesrelatie. Ook het loutere feit dat beiden sinds kort op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, volstaat niet. Hieruit kan immers nog niet blijken dat het om een liefdesrelatie zou gaan en niet om het louter kosten delend samenwonen van vrienden of collega's. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (uittreksel rijksregister) dat de verzoeker in augustus 2018 nog gedomicilieerd was bij een andere vrouw A. B., te Elsene, Brussel, terwijl mevrouw M. V. in De Panne woonachtig was.

Er valt voorts niet in te zien hoe de gemachtigde de draagwijdte van de e-mails van mevrouw M. V. verkeerd zou hebben beoordeeld. Uit deze mails blijkt immers inderdaad niet dat er een ononderbroken relatie is geweest sinds 2012 en het klopt eveneens dat de verzoeker in 2016 een wettelijke samenwoning afsloot met een andere vrouw V. A.

De verzoeker kan daarnaast niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit de e-mailberichten van mevrouw M. V. naar voor zou komen dat zij heeft verklaard niet in beroep te zijn gegaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand omdat hun relatie die beslissing niet overleefde. Zulks blijkt op geen enkele wijze uit de betreffende e-mails.

De verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijke appreciatiefout zou hebben begaan bij de beoordeling van de voorgelegde stukken.

In de mate dat de verzoeker nog een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, kan worden volstaan met de vaststelling dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift kan blijken dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De loutere beweringen van de verzoeker en mevrouw M. V. en het enkele feit dat zij op het moment van de bestreden beslissing reeds enkele maanden op hetzelfde adres waren gedomicilieerd volstaat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk. Ook een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners kan onder het begrip "gezinsleven" vallen (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94; EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64).

In casu is het echter niet concreet aangetoond dat er sprake is van een effectief beleefde en duurzame partnerrelatie met mevrouw M. V.. Dit klemde *in casu* des te meer gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in het verleden reeds heeft beslist om de registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoeker en mevrouw M. V. te weigeren.

Bijgevolg kan geen schending worden vastgesteld van artikel 8 van het EVRM.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE